

Петя Дубарова
Тъмни улици...

Тъмни улици мрачно снагите си вият
и се сплитат на възел – замръзнал площад.
Цяла нощ ветрове настървено се бият
върху синята плът на студения град.

Боси стълбове, голи чешми осълзени,
побеснели от болка и ужас липи.
А далече, зад хиляди златни недели
ляга лятото в нечии длани да спи.

А далече, зад съботи нежнолилави
блика пак лунапарк топлодъхав неон.
И дървета край него, зелени и здрави,
стягат своя вълшебен, усмихнат кордон.

И на трите сезона студеното рамо
ще разбия с ръце на парчета от лед.
Аз не ще се остава на времето само
да ме носи през дни, ту назад, ту напред.

Ще попадам в червено море от контролни
и сама ще достигам най-светлия бряг,
и със длани от студ зачервени и болни
ще рисувам аз лято в ронливия сняг.

И запазила своята момичешка вяра,
ще достигна на лятото синята жар –
там, където ме чака добър като гара
моят малък неонов добър лунапарк.

КРАЙ

© Петя Дубарова

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6067>]